

НЯКОИ ДОГОВОРИ НЕ ТРЯБВА ДА БЪДАТ НАРУШАВАНИ

ЛАРШ КЕПЛЕР

enthusiast

ДОГОВОРЪТ ПАГАНИНИ

ЛАРШ КЕПЛЕР ДОГОВОРЪТ ПАГАНИНИ

*Роман от серията
„Криминален инспектор Юна Лина“*

*Превод от шведски
Цветана Добрева*

erthusiast

София, 2022

Lars Kepler
Paganinikontraktet – Joona Linna #2

Copyright © Lars Kepler, 2010
Published by agreement with Salomonsson Agency

Ларш Кеплер
Договорот „Паганини“

© Цветана Добрева, превод, 2013, 2022
© Биляна Славкова, дизайн на корица, 2022
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енг
пъблишинг“ ООД, 2013, 2022

ISBN 978-619-164-050-8

ЗАЛИВЪТ ЮНГФРЮФИЕРДЕН е притихнал, когато намират голямата клатушкаца се яхта в светлата нощ над архипелага на юг от Стокхолм. Водата, сънлива, синьо-сива на цвят, се стеле меко като мъгла.

Старецът от рибарската лодка се провиква няколко пъти, макар да погодзира, че няма да получи отговор. Вече около час наблюдава от сушата как яхтата загнешком следва бавния прилив към брега.

Лодката на рибаря се блъсва в яхтата странично. Той изважда греблата, закомвя се до платформата за къпане, качва се по металната стълба и прескача перилата. В средата на кърмата вижда розов шезлонг. Поспира за миг и се ослушва. Когато не долавя звук, отваря стъклената врата и слиза към салона. Сив проблясък наднича през големия прозорец към мебелите от тиково дърво и диваните с тъмносиня гамаска. Прогължава наголу по стръмната стълба с лъскава ламперия, покрай тъмния кухненски бокс, банята и влиза в просторната спалня. Слаба светлина мъждука през прозорчетата на тавана върху леглото с формата на стрела. До мястото за главата седи млада жена в гърнково яке, облежната на стената, някак отпусната и превита, с широко разтворени бедра и с ръка върху розовата възглавница. Гледа стареца право в очите с учудено и угрижено лице.

Трябва му време, за да разбере, че непознатата е мъртва.

В гългата ѝ черна коса е защипана шнола с формата на бял гълъб – символ на мира.

Главата ѝ клюмва напред, когато рибарят се приближава и я докосва по бузата; тънка слюнка се стича между устните наголу по брадичката.

Думата „музика“ всъщност означава „изкуство на музите“ и произхожда от гръцкия мит за деветте музи. Те всичките били дъщери на могъщия бог Зевс и титанидата Мнемозина, богиня на паметта. Евтерпа, музата на музиката, се изобразява с двойна флейта между устните, а името ѝ означава Дарителка на веселие.

Дарбата, наричана музикалност, няма общоприета дефиниция. Някои не притежават способност да чуват променливите звукови честоти на тоновете, а други се раждат с огромна музикална памет и онзи вид слух, който им помага да възпроизвеждат точния тон без каквато и да било помощ.

Векове наред са се раждали музиканти виртуози, от които малцина са станали толкова прочути, колкото Волфганг Амадеус Моцарт, обикалял кралските дворове в Европа от шестгодишна възраст, и Лудвиг ван Бетовен, написал много от великите си творби, след като напълно оглушал.

Легендарният Николо Паганини, самоук цигулар и композитор, е роден през 1782 година в италианския град Генуа. И до ден-днешен малцина цигулари са способни да изпълнят сложните му и забързани творби. До смъртта си Паганини е преследван от мъelvата, че за да получи изключителната си дарба, е сключил сделка с дявола.

1

Предчувствие

ПЕНЕЛОПЕ ФЕРНАНДЕС ТРЕПЕРИ го мозъка на костите си. Сърцето ѝ изведнъж започва да бие луго, тя хвърля поглед през рамо. Може би в този миг предчувства какво ще ѝ се случи малко по-късно гнес.

Въпреки топлината в студиото, лицето на Пенелопе усеца хлаг. Игва от гримьорната. Пуграта от студената гъба попива в кожата, шнолата „гълъб“ е махната, косата е намачкана с пяна, за да се оформят къдриците.

Пенелопе Фернангес, председателка на Шведската асоциация за мир и арбитраж, тръгва безмълвно към новинарското студио и сяда под светлината на прожекторите срещу Понтус Салман, изпълнителен директор на фирмата производителка на боеприпаси „Силенция Дифенс“ АД.

Опитната водеща Стефани фон Слюгов сменя темата, поглежда в камерата и започва да говори за съкращенията, след като британският отбранителен концерн „BAE Систъмс Лимитед“ купува компанията „Буфорш“, после се обръща към Пенелопе:

– Пенелопе Фернангес, в редица дебати вие се проузнасяте много критично за шведския износ на оръжие. Наскоро направихте сравнение със скангала „Анголагейт“ във Франция. Високопоставени политици и бизнесмени бяха обвинени в подкупи и контрабанда на оръжие и вече са получили осъдителни присъди... Мислите ли, че в Швеция сме свидетели на нещо подобно?

– Може да се тълкува по гва начина – отговаря Пенелопе Фернандес. – Или политиците ни действат различно, или правната ни система не е в рег.

– Знаете много добре – включва се Понтус Салман, – че имаме отгавнашна традиция в...

– Според шведското законодателство... – прекъсва го Пенелопе и повтаря: – Според шведското законодателство производството и износът на боеприпаси са забранени.

– Разбира се, че не са – опровергава я Салман.

– Параграфи 3 и 6 от закона за боеприпасите – уточнява Пенелопе.

– Но „Силенция Дифенс“ разполага с положително предварително одобрение – усмихва се събеседникът.

– Така е, защото в противен случай щеше да става гума за престъпление в особено големи размери...

– В момента разполагаме с разрешение – прекъсва я отново директорът.

– Не забравяйте за какво се използват боеприпасите...

– Изчакайте, Пенелопе – намесва се водещата Стефани фон Слюгов и кимва към Понтус Салман, който с вдигната ръка показва, че не е свършил.

– Всички сделки се разглеждат предварително – обяснява той. – Ако не от правителството, то от Инспектората за стратегически продукти, ако изобщо ви е известен.

– Във Франция съществува подобен орган – възразява Пенелопе – и все пак военни материали за осем милиарда крони достигнаха Ангола, въпреки оръжейното ембарго на ООН, въпреки ограничителните мерки...

– Сега говорим за Швеция.

– Разбирам, че хората не искат да загубят работата си, но все пак бих желала да чуя как ще мотивирате износа на огромни количества муниции за Кения? Една страна, която...

– Не може да имате никакви забележки – намесва се отново директорът. – Никакви, до най-малката подробност, или се лъжа?

– За съжаление не мога...

– Никакви конкретни възражения? – подканва Стефани фон Сюгов.

– Не – отговаря Пенелопе Фернангес и свежга поглед. – Но аз...

– Тогава мисля, че едно извинение би било уместно – казва Понтус Салман.

Пенелопе го поглежда в очите, гняв и неговолство бушуват в нея, но си налага да мълчи. Понтус Салман се усмихва снизходително и започва да разказва за фабриката в Тролхетан. Открити били двеста работни места, след като „Силенция Дифенс“ получила разрешение да започне производство. Обяснява какво означава „положителното предварително одобрение“ и какво е произведено досега. Бавно разтяга локуми, за да не останат време за опонентката му.

Пенелопе слуша и потиска опасната гордост в гушата си. Опитва се да мисли за това как с Бьорн скоро ще отплават с яхтата. Ще приготвят леглото с форма на стрела, ще заредят хладилника и малкия фризер. Представя си изпотените ракиени чашки, докато ядат консервираната херинга с горчица и марината, пресни картофи, варени яйца и препечени филийки. Ще сервират на палубата, ще хвърлят котва до островче в архипелага и ще се отгагат на вкусната вечеря на залязващото слънце.

Пенелопе Фернангес излиза от сградата на телевизията и тръгва към „Валхалавеген“. Беше чакала почти два часа за разговор с продължение на другата тема, когато продуцентът ѝ съобщи, че са я зачеркнали, за да успеят да вмъкнат пет бързи съвета за плосък корем през лятото.

В галечината, в частта на Стокхолм на име Йергет, вижда пъстрия купол на църк „Максимум“, където къпът гва слона с маркуч. Егиният извисява хобот и улавя силната водна струя.

Пенелопе е само на гвайсет и четири, с къдрава черна коса, стигаща го под раменете.

Около шията ѝ проблясва късо сребърно синджирче с малко кръстче от първото причастие. Гладката ѝ кожа е със златистожълт цвят. Като зехтин или мег, така я беше описал егин от съучениците ѝ в някакво съчинение от гимназията. Очите ѝ са големи и сериозни. Колко пъти бе чувала, че поразително прилича на филмовата звезда София Лорен!

Пенелопе звъни на Бъорн, за да му каже, че угва, че ще вземе метрото от Карлаплан.

– Пени? Случило ли се е нещо? – пита той напрегнато.

– Не, защо?

– Всичко е готово, оставих съобщение на секретаря ти, само ти липсваш.

– Нужно ли е да се притесняваме?

Стъпила върху гългия, стръмен ескалатор наголу към платформата на метрото, Пенелопе усеща забързаните угари на сърцето си от потисканото лошо настроение и притваря очи. Стълбата потъва все по-нагълбоко, стеснява се и наголу става все по-хладно.

Родена е в Ла Либертаг, егин от най-големите департаменти в Салвадор. Майка ѝ Клаудия Фернангес е била в затвора по време на гражданската война и Пенелопе се е появила на бял свят в килия, в която петнайсет интернирани жени направили всичко възможно, за да ѝ помогнат. Клаудия била лекарка и активистка в просветни кампании. Тикнали я в позорния затвор на режима, защото се опитвала да популяризира правото на местното население да създава профсъюзи.

Едва когато стига до платформата, Пенелопе отваря очи. Чувството, че е попаднала в капан, е изчезнало. Отново мисли за Бьорн, който я чака в яхтения клуб на Лонгхолмен. Обожава да се къпе гола от яхтата му, да се гмурка и да не вижда нищо друго освен море и небе.

Влакът пристига с гръм и трясък, слънцето нагнуча през прозорците, когато вагоните излизат от тунела и стигат спирката в Стария град.

Пенелопе Фернандес ненавижда войната, насилието и властта на оръжията. Пламенното отвлечение я кара да завърши политология в Упсала и да прогължи с изследване на проблемите на мира и конфликтите. Започнала да работи за френската хуманитарна организация „Акция срещу глада“ в Дарфур заедно с Джейн Огуя. Привлякла вниманието със статия в „Дагенс Нюхетер“ за жените от бежанските лагери и опитите им да възстановяват ежедневието си след всяко нападение. Преди две години наследила Фрида Блум като председателка на Шведската асоциация за мир и арбитраж.

Пенелопе слеза на Хорнтул и излиза на слънце. Изведнъж я обзема необяснимо безпокойство. Затичва се наголу по хълма Полсунгсбакен към Съогер Меларстранг, бързо минава по моста към Лонгхолмен и тръгва вляво по пътя, настлан с чакъл, към яхтеното пристанище. Прахолякът тегне като мъгла в неподвижния въздух.

Яхтата на Бьорн чака в сянката под моста „Вестербрун“, движенията на водата плетат мрежа от светлина, която, полюшвайки се, се отразява в боядисаната в сиво стоманена конструкция.

Вижда го на палубата с каубойска шапка на главата. Стои неподвижен, с кръстосани ръце и прегърбени рамене.

Пенелопе пъха два пръста в устата си и изсвирва. Бьорн се сепва, лицето му добива изражение на силна уплаха. Поглежда към пътя и я вижда. Очите му все още са угрижени, когато се запътва към пътечката.

– Какво има? – пита тя, устремена нагоду по стълбата към кея.

– Нищо – отговаря Бьорн, намества шапката си и се опитва да се усмихне.

Прегръщат се. Усеца легеностудените му ръце и мократа риза на гърба му.

– Вир-вода си.

Бьорн извъръща поглед.

– Подготовката ме изнерви.

– Взе ли чантата ми?

Той кимва и посочва към каютата. Яхтата леко се поклаща под краката ѝ, тя голавя миризмата на напечена пластмаса и лакирано гърво.

– Ехо? – богро се провиква. – Къде си?

Косата му с цвят на слама стърчи във всички посоки на малки сплъстени расти. Сините му очи се усмихват по детски.

– Тук съм – отговаря и свежда поглед.

– Защо си така умислен?

– Най-сетне ще останем сами – казва той и я прегръща през талията. – Ще се любим сред природата.

Опитва косата ѝ с устни.

– Това ли е тайното ти желание? – шепне Пенелопе.

– Да – звучи краткият му отговор.

Тя се смее на откровеността му.

– Мнозина... най-вече жените смятат, че едва ли е голямо удоволствие... да лежиш на тревата сред комари и камънаци и...

– Същото е, като да се кълнеш гол – упорства той.

– Трябва да се опиташ да ме убедиш – не се предава и тя.

– И още как.

– Как? – смее се тя, когато телефонът звънва в платнената ѝ чанта.

Бьорн трепва от сигнала. Цветът изчезва от лицето му. Тя поглежда дисплея, сестра ѝ е.

– Виула е – казва бързо на Бьорн, преди да отговори.
– Зграсти, сестричке.
Сестра ѝ вика в слушалката, за да заглуши звука на клаксон.

– Скапана откачалка – мърмори тя.
– Какво се е случило?
– Край. Разкарах Сергей.
– Пак – учудва се Пенелопе.
– Да – отговаря Виула с нисък глас.
– Съжалявам. Разбирам, че си разстроена.
– Не е чак толкова страшно, но... Мама каза, че ще плавате с яхтата и си помислих... че бих могла да гойда и аз, ако може.

Настъпва тишина.

– Добре – повтаря Пенелопе, като отбелязва липсата на ентузиазъм в гласа си. – С Бьорн се нуждаем да останем насаме, но...

2

Преследвачът

ПЕНЕЛОПЕ СТОИ ЗАД РУЛЯ. Лек син саронг е увит около беграта ѝ. Носи горнище на бял бански със знака на мира върху гясната гърга. Лятната светлина струи през стъклото. Бавно заобикаля фара при пристанище „Кунгсхамн“ и маневрира яхтата към тесния пролив.

Сестра ѝ Виула се надига от розовия шезлонг на кърмата. Беше прекарала цял час в пушене на гжойнт с поспаливи гвижения, нахлузила каубойската шапка на Бьорн и огромни огледални очила.

Виула прави пет мързеливи опита да вдигне кибритената кутия от пода с пръстите на краката си, пре-

ги да се откаже. Пенелопе не може да сгържи смеха си. Виула влиза през стъклената врата в салона и пита гали да я смени.

– Иначе ще отида да си направя една „Маргарита“ – прогължава тя, слизайки по стълбите.

Бьорн лежи на носа върху чаршаф, погложил вместо възглавница гжобно издание на Овидиевите „Метаморфози“.

Пенелопе забелязва, че паранетът до краката му е ръждясал. Яхтата бе погарък от баща му за гвайсетия му рожден ден, но той не можеше да си позволи да я погържа. Единственият погарък, който някога бе получил от баща си, освен едно пътуване. Когато навърши петдесет, ги покани в един от най-люксоznите си хотели „Камаля Резорт“ на източното крайбрежие на Кения. Пенелопе изгържа само два дни, преди да отпътува за бежанския лагер в Кубум, Дарфур, Южен Судан, където се намираще френската хуманитарна организация „Акция срещу глада“.

Пенелопе намалява скоростта от осем на пет възела, когато приближават моста Скурусундсбрун. Нито звук от натоварения трафик над тях. Тъкмо се приплъзват към сянката и забелязва черна гумена лодка до бетонната колона. Същата като на военната брегова охрана. РИБ¹ с корпус от фибростъкло и много мощни двигатели.

Почти подминават моста и Пенелопе вижда мъжа в лодката, превит в мрака, с гръб към нея. Кой знае защо, пулсът ѝ се ускорява при внезапната му поява. Смущават я тилът му и черните грехи. Чувства, че я наблюдава, макар в момента да е обърнат гръбом.

Когато отново излизат на слънце, цялата трепери и кожата на ръцете ѝ още гълго остава накокошинена.

Увеличава скоростта на петнайсет възела, след като подминава Дювнес. Двамата мотора ръмжат, водата зад тях се пени, яхтата лети по гладката повърхност.

1 РИБ – стъклопластова лодка с надуваем борд. – Бел. прев.

Телефонът на Пенелопе иззвънява. Вижда номера на майка си. Може да е гледала гебата по телевизията. Светкавично ѝ минава мисълта, че се обаждат, за да я похвалят, но това е само илюзия.

– Здравей, мамо.

– Ох – стене майка ѝ.

– Какво има?

– Гърбът ми... трябва да посетя терапевта – оплаква се Клаудия, като междувременно се чувства как пълни чаша вода от чешмата. – Както и да е. Исках само да разбере дали Виула говори с теб.

– С нас е на яхтата – отговаря Пенелопе и голявя глътките на майка си.

– С вас е... чудесно... Мисля, че ще ѝ се отрази добре.

– Със сигурност – казва Пенелопе приглушено.

– Какво ще ядете?

– Довечера ще бъде маринована херинга, картофи, яйца...

– Тя не обича херинга.

– Мамо, Виула ми се обади преди...

– Знам, че не си предполагала, че и тя ще го йде – прекъсва я Клаудия. – Затова питам.

– Приготвих малко кюфтенца – търпеливо отговаря Пенелопе.

– Така че да стигнат за всички? – не спира с въпросите майка ѝ.

– Да стигнат? Зависи...

Млъква и се втренчва в блестящата вода.

– Ще отстъпя моите – утвържда се Пенелопе.

– Само ако не стигнат. Това имам предвид – прогълтава майка ѝ.

– Разбирам – понижава глас гъщерята.

– Пак ли трябва да те съжалявам? – пита майката със затаено разгрознение.

– Имах предвид само... че Виула е голямо момиче и...

- Започваш да ме разочароваш.
- Извинявай.
- Нима не ядеш моите кюфтенца на Коледа и на Енъовден и...
- Мога и да не ги ям – тросва се Пенелопе.
- Добре – ядосва се майката. – Така да бъде.
- Искях само да кажа...
- Хич не идвай на Енъовден – прекъсва я тя възмутена.
- Но, мамо, защо трябва да...

Кликва, когато майка ѝ прекъсва. Пенелопе млъква незабавно и чувства как недоволството кипи в нея, поглежда телефона и го затваря.

Яхтата бавно се движи по зеленото отражение на скупчените наоколо хълмове. Стълбата към кухненския бокс проскърцава и след миг Виула се заклатушква нагоре с чаша „Маргарита“ в ръка.

- Мама ли беше?
 - Да.
 - Сигурно се притеснява, че ще остана гладна? – пита Виула с усмивка.
 - Храна бол – отвръща Пенелопе.
 - Мама не вярва, че мога да се грижа за себе си.
 - Просто се тревожи.
 - Но никога за теб.
 - Не е нужно.
- Виула отпива от коктейла и поглежда през прозореца.
- Гледах дебата по телевизията.
 - Сутринта ли? С Понтус Салман?
 - Не, беше... миналата седмица. Говореше с един наглец... с някакво префърцунено име и...
 - Палмкруна.
 - Точно, Палмкруна...
 - Ядосах се, лицето ми пламна, сълзи потекоха от очите ми, искаше ми се да рецитирам „Господари на

войната“ на Боб Дилън или просто да избягам и да затръшна вратата.

Виула гледа как Пенелопе се протяга и отваря прозореца на тавана.

– Не знаех, че се бръснеш пог мишниците – шегува се по-малката сестра.

– Заради честата ми поява в медиите...

– Суетата възтържествува – пак я докача.

– Ти пък се бръснеш навсякъде, както трябва – погмята каката с острота в гласа. – Заради женените ти старчоци, мускулестите игуоти и...

– Знам, че имам лош вкус – прекъсва я Виула.

– Но само що се отнася до мъжете.

– Никога не съм направила нещо свястно.

– Трябва да си погобриш оценките и...

Виула свива рамене.

– Всъщност явих се на матура.

Плавно разорават прозрачната шир, чайките ги следват високо в небето.

– Как мина? – любопитства Пенелопе.

– Стори ми се лесно – отвръща Виула и близва сол от ръба на чашата.

– Значи си се справила.

Виула кимва и оставя чашата.

– Как? – не спира Пенелопе, като побутва сестра си.

– С максималния брой точки – хвали се Виула със свежен поглед.

Пенелопе нагава радостен вик и силно я презгръща.

– Разбираш ли какво означава това? – крещи тя възбудено. – Можеш да следваш каквото си поискаш, във всеки университет, просто трябва да избереш между икономика, медицина, журналистика.

Малката сестра се смее със зачервени бузи, а голямата не спира да я презгръща, докато не бутва шапката ѝ. Гали я по главата, оправя косата ѝ както някога,

откопчава шнолата с гълъба на мира и я закопчава на сестра си, гледа я и се усмихва доволна.

Ларш Кеплер
ДОГОВОРЪТ „ПАГАНИНИ“

Превод Цветана Добрева
Отговорен редактор *Петя К. Димитрова*
Редактор *Марта Владова*
Дизайн на корицата *Билияна Славкова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Препечат *Ивайла Пеева*

Шведска. Второ издание
Формат 60x90/16

Печатни коли 32
ISBN 978-619-164-050-8

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енг пбблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ № 31
тел.: 02/ 943 87 16; email: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

*Кеплер прониква в най-тъмните кътчета
на човешката душа.*

- TIME

В една лятна нощ на изоставена яхта в стокхолмския архипелаг полицията открива труп на млада жена. Белите ѝ гробове са пълни със солена вода и разследващите са сигурни, че се е удавила. Защо обаче няма следи от морска вода по тялото и дрехите ѝ?

На следващия ден мъж умира в апартамента си в Стокхолм, обесен на лампата. Всички улики сочат към самоубийство, но таванът в стаята е прекалено висок, а в нея няма никаква мебел, която той би могъл да използва, за да изпълни този отчаян акт.

Скоро става ясно, че младата жена е пътувала със сестра си и нейния приятел. Инспектор Лина открива, че липсваща снимка от апартамента на сестрата на убитата е връзката между двата смъртни случая. И идват логичните въпроси: Кой всъщност е бил мишената? Това убийства ли са, или самоубийства? Само четирима души знаят истината, а някой желае смъртта на всеки един от тях. Юна Лина започва да различава двете истории, но се оказва, че те са само прелюдия към зашеметяващи, опасни и кървави събития.

В своята същност най-страховитите аспекти на **Договорът „Паганини“** не са злоещите престъпления, а тъмните характери на героите, които ни показват колко слепи сме понякога за ужасяващите последствия от собствените ни мисли и действия...

